

Roma stadfester synet – nummer fem

*Avsløring av de gjentatte profetiske kontroversene i adventismen:
Forståelsen av røverne av ditt folk*

Jeff Pippenger
2024-08-09

I den siste artikkelen identifiserte vi seks profetiske stridslinjer som har forekommet i adventismens historie fra den millerittiske tidsperioden og frem til i dag. Jeg hevder at den første og den siste striden om «ditt folks røvere» i vers fjorten i Daniel kapittel elleve er profetisk identiske. Millerittene forstod «røverne» som Roma, og protestantene lærte at «røverne» var en syrisk konge ved navn Antiochus Epifanes.

Og i de tider skal mange reise seg mot kongen i sør; også voldsmennene blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet; men de skal falle. Daniel 11:14.

Fra og med vers ti, og videre gjennom vers femten, fremstilles en krigføring mellom rikene Egypt og Syria. Egypt er kongen i sør i dette avsnittet, og den syriske kongen fremstilles som kongen i nord. Vers ti angir det som historikerne kaller begynnelsen på den fjerde syriske krig i 219 f.Kr.; vers elleve og tolv fremstiller slaget ved Rafia i 217 f.Kr. og dets etterspill. Deretter angir vers tretten til femten slaget ved Panion i 200 f.Kr. I vers ti til femten er den syriske kongen Antiokus Magnus, hersker over det seleukidiske riket.

Vers ti representerer den historiske perioden da Antiochus Magnus innleder en krig for å gjenvinne landområder som var blitt tatt fra det seleukidiske riket flere år tidligere. I verset gjenvinner han det tapte området i 219 f.Kr., men han stanser midlertidig sine angrep og søker å omgruppere sin militære styrke. Han hadde gjenvunnet kontrollen over det tapte området og kommet helt fram til grensen av Egypt, det sørlige riket styrt av det ptolemeiske dynasti. Mellom 219 f.Kr. og 217 f.Kr. la både kongen i sør og kongen i nord planer for det forestående slaget ved Rafia.

Slaget ved Rafia fant sted i 217 f.Kr., og det sørlige riket Egypt, styrt av Ptolemaios, seiret over den syriske kongen Antiochus Magnus, kongen i nord i det profetiske avsnittet. Deretter, i vers tretten til femten, sytten år senere i 200 f.Kr., gikk Antiochus Magnus, som da hadde inngått en allianse med Filip av Makedonia, i strid med Egypt i slaget ved Panium. Det sørlige riket Egypt hadde da en barnekonge på fem eller seks år, og Antiochus Magnus og Filip kunne ikke motstå å utnytte Egypts barnekonge, og Antiochus Magnus seiret i slaget ved Panium. De tre versene som fremstiller slaget ved Panium, inneholder vers fjorten, hvor en ny makt blir innført i den profetiske beretningen.

Voldsmennene blant ditt folk er en annen makt enn den egyptiske kongen i sør, eller den seleukidiske kongen i nord, eller Filip, den makedonske herskeren. Millerittene erkjente at Roma er voldsmennene blant ditt folk. Et av de hebraiske rotordene som er oversatt med «voldsmenn», betyr «sønderbryter». Det hedenske Roma fremstilles i profetien som den makten som skulle knuse i stykker.

Deretter så jeg i nattsyner, og se, et fjerde dyr, fryktelig og forferdelig og overmåte sterkt; og det hadde store jerntenner. Det fortærte og knuste og tråkket resten ned med sine føtter; og det var forskjellig fra alle de dyr som hadde vært før det; og det hadde ti horn. Daniel 7:7.

Når Uriah Smith kommenterer røverne, siterer han en historiker som påpeker at røvere representerer nedbrytere.

«En ny makt blir nå ført inn, — «røverne av ditt folk»; bokstavelig, sier biskop Newton, «bryterne av ditt folk». Langt borte ved Tibers bredder hadde et kongerike næret seg på ærgjerrige planer og mørke anslag. Lite og svakt til å begynne med vokste det med forunderlig hurtighet i styrke og kraft, og rakte varsomt ut hit og dit for å prøve sin dyktighet og teste kraften i sin krigerske arm, inntil det, bevisst sin makt, dristig løftet sitt hode blant jordens nasjoner og med uovervinnelig hånd grep roret over deres anliggender. Fra nå av står navnet Roma på historiens blad, bestemt til gjennom lange tidsaldre å styre verdens anliggender og øve en mektig innflytelse blant nasjonene helt til tidens ende.»

«Roma talte; og Syria og Makedonia merket snart en forandring komme over utseendet til deres drøm. Romerne grep inn til fordel for den unge kongen av Egypt, fast bestemt på at han skulle beskyttes mot den undergang som Antiokos og Filip hadde planlagt. Dette var 200 f.Kr., og var en av romernes første viktige innblandinger i Syrias og Egypts anliggender.» Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 257.

Forutsigelsen som er fremsatt i versene, ble oppfylt i løpet av om lag tjue år fra 219 f.Kr. til 200 f.Kr., men profetene taler mer om de siste dager enn om de dager de levde i.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske tale gjelder for oss. 'Alt dette hendte dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.' 1 Korinter 10:11. 'Det ble åpenbart for dem at det ikke var seg selv, men oss de tjente med dette, som nå er blitt forkynt for dere ved dem som har forkynt evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, sendt fra himmelen; dette er ting som engler lengter etter å skue inn i.' 1 Peter 1:12....»

«Bibelen har samlet opp og bundet sammen sine skatter for denne siste slekt. Alle de store begivenheter og alvorlige hendelser i Det gamle testaments historie har blitt, og blir, gjentatt i menigheten i disse siste dager.» *Selected Messages*, bok 3, 338, 339.

Selv om Daniel ikke levde i den tjueårsperioden vi betrakter, informerer inspirasjonen gjennom Søster Whites skrifter oss om at mye av den historien som er nedtegnet i Daniel elleve, skal gjentas i den endelige oppfyllelsen av Daniel elleve.

«Vi har ingen tid å miste. Trengselstider ligger foran oss. Verden er oppildnet av krigens ånd. Snart vil de trengselsscener som det er talt om i profetiene, finne sted. Profetien i det ellefte kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historien som har funnet sted i oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt.» *Manuscript Releases*, nummer 13, 394.

Vers ti til og med femten i Daniel elleve fremstiller de siste dagers historie, som leder frem til den snart kommende søndagsloven, for vers seksten identifiserer når Roma for første gang erobret det «herlige landet».

Men den som kommer imot ham, skal gjøre etter sin egen vilje, og ingen skal kunne stå seg mot ham; og han skal bli stående i det herlige land, som ved hans hånd skal bli fortært. Daniel 11:16.

Daniel bruker uttrykket «det herlige landet» to ganger i sine skrifter. Den første er i vers seksten, da det bokstavelige hedenske Roma erobret Judas bokstavelige herlige land.

«Selv om Egypt ikke kunne stå seg mot Antiokus, kongen i nord, kunne Antiokus ikke stå seg mot romerne, som nå kom imot ham. Ingen riker var lenger i stand til å motstå denne voksende makten. Syria ble erobret og innlemmet i Romerriket da Pompeius i 65 f.Kr. fratok Antiokus Asiaticus hans besittelser og reduserte Syria til en romersk provins.»

«Den samme makten skulle også stå i Det hellige land og fortære det. Roma ble knyttet til Guds folk, jødene, ved allianse i 162 f.Kr., fra hvilken dato det inntar en fremtredende plass i den profetiske kalender. Det oppnådde imidlertid ikke herredømme over Judea ved faktisk erobring før i 63 f.Kr.; og da på følgende måte.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Det andre verset der Daniel bruker «det herlige land», er i vers førtien.

Han skal også trenge inn i det herlige land, og mange land skal bli omstyrtet; men disse skal unnslippe av hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn. Daniel 11:41.

Vers førtien følger naturligvis vers førti, og vers førti begynner med ordene «og ved endens tid». I The Great Controversy identifiserer søster White 1798 som «endens tid», så vers førtien angir historie som følger etter endens tid i 1798.

«Men ved endens tid,» sier profeten, «skal mange fare hit og dit, og kunnskapen skal øke.» Daniel 12:4.... Siden 1798 har Daniels bok vært åpnet, kunnskapen om profetiene har økt, og mange har forkynt det alvorlige budskapet om den nært forestående dommen.» The Great Controversy, 356.

Det herlige landet i vers førtien er ikke det bokstavelige gamle Juda fra fordums tid, men det åndelege moderne Juda. Dei sameinte statene er det åndelege moderne Juda, og vers førtien peikar på den snart komande søndagslova i Dei sameinte statene.

Men det åndelige var ikke det første, men det naturlige; deretter det åndelige. 1 Korinterbrev 15:46.

Denne søndagsloven er forbilledlig framstilt ved vers seksten, for «mye av den historien som har funnet sted» i oppfyllelsen av Daniel elleve, skal gjentas. Vers ti til og med femten i de siste dager representerer den historien som går forut for og leder fram til søndagsloven.

Kongen i nord i disse fem versene, så vel som kongen i sør, som ble oppfylt av den selevkidiske kongen Antiokos Magnus og de egyptiske kongene i det ptolemeiske riket, er forbilde på makter

som står i sentrum for den historien som leder frem til den snart kommende søndagsloven. Disse versene identifiserer historien til de hundre og førtifire tusens bevegelse, for vers ti identifiserer Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, og vers seksten den snart kommende søndagsloven.

Kristus understreker disse versene ved å sammenstille vers ti med vers førti og vers seksten med vers førtien. Den direkte henvisningen til det bokstavelige herlige land, som er et forbilde på det åndelige herlige land i vers førtien, utgjør avslutningen på de seks versene, og vers ti er begynnelsen.

Slik Kristus sørget for at vers seksten har en direkte forbindelse med vers førtien, slik har også vers ti en direkte forbindelse med vers førti. Uttrykket i vers ti, «flomme over og fare fram», er den samme hebraiske vendingen som i vers førti er oversatt med «flomme over og strømme fram». Vendingen finnes bare ett annet sted i Skriftene, men der er den oversatt noe annerledes enn i vers ti og vers førti. Like fullt er det den samme hebraiske vendingen.

Og han skal trenge inn i Juda; han skal strømme over og skylle videre, han skal nå helt opp til halsen; og utbredelsen av hans vinger skal fylle ditt lands vidde, du Immanuel. Jesaja 8:8.

Jesajas «skylle over og fare fram», er det samme som vers ti sitt «skylle over og trenge igjennom», og vers førti sitt «skylle over og fare fram». Videre beskriver hvert av de tre versene et angrep fra kongen i nord mot kongen i sør. Hos Jesaja angrep den nordlige kongen av Assyria, Sankerib, Juda, det sørlige riket i Israel. I vers ti angrep Antiochos Magnus, den nordlige kongen av det selevkidiske riket, det sørlige riket Egypt. I vers førti angrep kongen i nord, den pavelige makt, som hadde fått et dødelig sår ved begynnelsen av vers førti, den sørlige ateistiske makten Sovjetunionen. Hvert vers fremstiller den samme profetiske strukturen av en konflikt mellom kongene i nord og sør, og i hvert vers «skyller» den nordlige kongen «over og farer fram».

Jesajas vitnesbyrd og vers ti identifiserer begge at når kongen i nord angriper, stanser han før han går inn i hovedstaden i det sørlige riket. Sankerib førte sin krigføring helt til Jerusalems murer, og ikke lenger. I 219 f.Kr. kom Antiochus Magnus til Egypts grense og stanset. Deretter tapte han slaget ved Rafia, som fant sted to år senere, i 217 f.Kr. Sankerib kom til Jerusalems murer og tapte slaget da Gud grep inn.

Derfor sier Herren således om Assyrias konge: Han skal ikke komme inn i denne byen, heller ikke skyte en pil der, heller ikke rykke fram mot den med skjold, heller ikke kaste opp en voll mot den. På den vei han kom, skal han vende tilbake på samme vei, og han skal ikke komme inn i denne byen, sier Herren. For jeg vil verne denne byen og frelse den, for min egen skyld og for min tjener Davids skyld. Og det skjedde den natten at Herrens engel gikk ut og slo i assyrernes leir ett hundre og åttifem tusen. Og da de stod tidlig opp om morgenen, se, da var de alle døde lik. Så brøt Sankerib, Assyrias konge, opp og drog bort; han vendte tilbake og ble boende i Ninive. Og det skjedde, mens han tilbød i huset til Nisrok, sin gud, at Adrammelek og Sareser, hans sønner, slo ham med sverd; og de flyktet til landet Armenia. Og hans sønn Esar-Haddon ble konge i hans sted. 2 Kong 19:32–37.

I 1989 feide kongen i nord Sovjetunionen bort, men han overvant ikke Sovjetunionens hovedstad. Russland ble stående. Det neste slaget, forbilledliggjort i vers elleve og tolv, var slaget ved Rafia,

som også ble forbilledliggjort ved omstyrtelsen av Sankeribs hær og hans påfølgende død, noe som identifiserer en seier for kongen i sør, som var Juda i Sankeribs vitnesbyrd, og Rafia i Antiokhos Magnus' vitnesbyrd.

Vers ti gir en direkte forbindelse til vers førti, og vers seksten gir en direkte forbindelse til vers førtien. Versene ti til og med seksten representerer historien fra 1989 og frem til søndagsloven. Verset representerer en skjult historie i vers førti som begynner med Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 og fortsetter frem til søndagsloven. Vers ti knytter også direkte «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks til den skjulte historien, men denne sannhetslinjen ligger utenfor det vi her fremlegger.

I den millerittiske historie oppstod den første av seks hovedstridigheter innen adventismen angående den rette identifikasjonen av Roma, og den gjaldt hvem røverne i vers fjorten representerte. Protestantene hevdet at de representerte Antiokus Epifanes, og millerittene identifiserte dem som Roma. I den siste stridigheten innen adventismen angående den rette identifikasjonen av Roma dreier det seg også om røverne i vers fjorten. Én gruppe, representert ved millerittene, fastholder millerittenes grunnleggende forståelse, som ble stadfestet av Profetiens Ånd.

«Jeg har sett at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før Hans hånd ble trukket tilbake.» Early Writings, 74.

Det hellige skjemaet identifiserer stridsspørsmålet med angivelsen 164 f.Kr.

«164 Antiokus Epifanes' død, som naturligvis ikke stod opp mot fyrstenes Fyrste, ettersom han hadde vært død i 164 år før fyrstenes Fyrste ble født.»

Henvisningen til den kontroversen på det hellige kartet representerer den eneste sannheten som er fremstilt på det hellige kartet, og som ikke er basert på et profetisk avsnitt fra Guds Ord. Ved å gjøre dette identifiserer den et veimerke, ikke i bibelsk historie, men i adventhistorien, og «det bør ikke endres», for kontroversen identifiserer hvordan det profetiske synet blir stadfestet. Å forkaste denne grunnleggende sannheten er samtidig å forkaste autoriteten i Ånden av profetis godkjennelse av det hellige kartet.

«Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd uten virkning. 'Hvor det ikke er åpenbaring, blir folket tøylesløst' (Ordspråkene 29:18). Satan vil virke listig, på forskjellige måter og gjennom forskjellige redskaper, for å rukke ved Guds restfolks tillit til det sanne vitnesbyrd. Han vil innføre falske syner for å villed, og vil blande det falske med det sanne, og slik vekke avsky hos folk, så de vil betrakte alt som bærer navnet syner, som en form for fanatisme; men oppriktige sjeler vil, ved å sammenligne det falske og det sanne, bli satt i stand til å skjelne mellom dem.» Selected Messages, bok 2, 78.

Den siste striden til «røverne av ditt folk» er den samme som den første, og uten forståelse av det symbolet som stadfester synet, «går folket til grunne». De «går til grunne» fordi de «gjør Guds Ånds vitnesbyrd ugyldig».

Den andre gruppen hevder at De forente stater er fremstilt som røverne i vers fjorten. Denne gruppen er ute av stand til eller uvillig til å se at Antiokus Magnus i vers ti til femten representerer De forente stater. Slik protestantene i millerittisk historie hevdet at røverne var Antiokus, identifiserer den gruppen som er uvillig til å se, røverne som den makten (De forente stater) som er forbilledlig fremstilt ved Antiokus.

Sankeribs angrep på Juda, som nådde helt frem til hovedstaden Jerusalem, og som mislyktes, ble ledet av Sankeribs general, Rabsjake.

Kom derfor nå, jeg ber deg, gi pant til min herre, kongen i Assyria, så vil jeg gi deg to tusen hester, dersom du på din side er i stand til å sette ryttere på dem. Hvordan vil du da kunne vende bort ansiktet til én eneste høvedsmann blant de ringeste av min herres tjenere, og sette din lit til Egypt for vogner og ryttere? Er det vel nå uten Herren jeg er kommet opp mot dette sted for å ødelegge det? Herren sa til meg: Dra opp mot dette landet og ødelegg det. Da sa Eljakim, Hilkias sønn, og Sjebna og Joah til Rabsjake: Tal, vi ber deg, til dine tjenere på arameisk; for vi forstår det. Tal ikke med oss på jødisk i ørene på folket som er på muren. Men Rabsjake sa til dem: Har min herre sendt meg til din herre og til deg for å tale disse ord? Har han ikke sendt meg til mennene som sitter på muren, for at de sammen med dere skal ete sitt eget møkk og drikke sitt eget vannlating? Så stod Rabsjake fram og ropte med høy røst på jødisk og talte og sa: Hør ordet fra den store kongen, kongen i Assyria. 2 Kong 18:23–28.

Rabsjake fremførte ikke sine egne ord, men ordene til Sankerib, kongen av Assyria. I Daniel 11,40 er kongen i nord den pavelige makt, som ved endens tid i 1798 mottok et dødelig sår av den ateistiske Frankrike, den sørlige kongen. I verset gjengjelder kongen i nord til slutt og oversvømmer det sørlige riket (USSR) i 1989. Da kongen i nord fullførte dette verket, førte han med seg «vogner og ryttere og mange skip». «Vogner og ryttere» representerer militær makt, og «skip» representerer økonomisk makt. Disse symbolene identifiserer De forente stater som det pavelige Romas stedfortredende hær i seieren i 1989, slik det er forbilledliggjort ved Rabsjake. Antiokus Magnus i vers 10 til 15 representerer De forente stater, og ettersom William Miller med rette påviste at ordet «også» i vers 14 etablerer en ny makt som trer inn i den profetiske fortellingen, må «røverne» representere en makt som er forskjellig fra enten de ptolemeiske kongene i sør, eller Antiokus, kongen i nord, eller Filip av Makedonia.

«Sydens konge» betyr i dette verset uten noen tvil kongen av Egypt; men hva «røverne av ditt folk» betyr, er kanskje fremdeles tvilsomt for noen. At det ikke kan bety Antiokus eller noen konge av Syria, er klart; for engelen hadde talt om den nasjonen i en rekke foregående vers, og sier nå: «også røverne av ditt folk» osv., noe som tydelig antyder en annen nasjon. Jeg vil innrømme at Antiokus kanskje røvet jødene; men hvordan kunne dette «stadfeste synet», når Antiokus ikke noe sted i synet omtales som utførende en handling av det slag; for han tilhørte det som i synet kalles det greske riket. Igjen må «å stadfeste synet» bety å gjøre det sikkert, fullstendig eller å oppfylle det.» William Miller, Miller's Works, Lecture 6, 89.

«Antiokus» var et navn som ble valgt av mange av kongene i det syriske selevkideriket. Grunnleggeren av dette riket var Seleukos Nikator, og et sted mellom tjuseks og tretti konger utgjorde hele rekken av selevkidekonger. Mange av disse kongene valgte navnet «Antiokus», slik

de mange pavene velger tronnavn når de blir valgt til paver. Pavene er alle «antikrist», som betyr «mot Kristus». Ordet «anti» betyr «mot». Som antikrister har de tatt navnet til sin åndelige stamfar, som er Satan. Satan og pavene blir begge i inspirasjonen identifisert som antikristen.

«Antikrists beslutsomhet om å fullføre det opprør han begynte i himmelen, vil fortsatt være virksom i ulydighetens barn.» Testimonies, bind 9, 230.

En pave er en representant for Satan, og dermed er de begge imot Kristus, og derfor er de «antikrist». De velger et navn når de tiltrer embetet som pave, og blir Satans jordiske representant.

«For å sikre seg verdslig vinning og ære ble kirken ledet til å søke gunst og støtte hos jordens stormenn; og etter således å ha forkastet Kristus, ble den forledet til å underkaste seg lydighet mot Satans representant — biskopen av Roma.» The Great Controversy, 50.

På deres gjerninger skal dere kjenne dem, og pavene fører det samme verk videre som Satan.

«Gjennom paven i Roma er det samme verk blitt utført her på jorden som ble utført i himmelens saler før mørkets fyrste ble utstøtt. Satan forsøkte å korrigere Guds lov i himmelen og å tilføre den et tillegg av sitt eget. Han opphøyet sin egen dømmekraft over sin Skapers og satte sin vilje over Jehovas vilje, og på denne måten erklærte han i realiteten at Gud kunne feile. Paven følger også den samme kurs, og idet han gjør krav på ufeilbarlighet for seg selv, søker han å tilpasse Guds lov til å samsvare med sine egne forestillinger, i den tanke at han er i stand til å rette de feil han mener å se i himmelens og jordens Herres forskrifter og bud. Han sier i realiteten til verden: Jeg vil gi dere bedre lover enn Jehovas. Hvilken fornærmelse er ikke dette mot himmelens Gud!» Signs of the Times, 19. november 1894.

Selv om Seleukos Nikator grunnla det seleukidiske riket, valgte mange av de følgende kongene navnet «Antiochos», til ære ikke for Seleukos, men for hans far. Seleukos' far, Antiochos, var en adelsmann og en general i tjeneste hos kong Filip II av Makedonia, som var far til Aleksander den store. Denne adelige statusen og militære bakgrunnen bidro til å legge grunnlaget for Seleukos' egen fremtredende rolle og påfølgende maktovertakelse etter Aleksander den stores død.

Selevkus' rike ble grunnlagt da han tok kontroll over tre av de fire områdene i Aleksanders rike. Roma erobrer også tre geografiske makter for å ta kontroll og bli kongen i nord. Da Selevkus hadde sikret øst, vest og nord, ble han kongen i nord i den historiske fortellingen, og hans hovedstad var byen Babylon. Mange av de følgende kongene valgte navnet «Antiochus» da de besteg den nordlige tronen, for å hedre sin politiske stamfar. Parallellen er lett å se, hvis du velger å se. Hvis du ikke gjør det, gjør du det ikke.

Navnet «Antiochus» (Ἀντίοχος på gresk) kommer fra de greske elementene «anti» (som betyr «mot» eller «det motsatte av») og «ocheo» (som betyr «å holde fast ved» eller «å opprettholde»). De nordlige kongene valgte navnet for å opprettholde sin politiske arv fra faren, slik antikrist (pavene) også velger navn når de begynner å regjere. Likesom pavene er representanter for sin far, djevelen, slik er også Antiochus-ene i det syriske riket et forbilde på representanter for sin far. I denne anvendelsen representerer Antiochus en stedfortreder for sin far. Den stedfortredende makten for pavemakten i 1989 var Amerikas forente stater, og det sekulære vitnesbyrdet stadfester

forholdet mellom antikrist, pave Johannes Paul II, og Ronald Reagan i deres arbeid for å felle det tidligere Sovjetunionen.

I versene ti til seksten har det første og det siste verset direkte henvisninger til vers førti og førtien. Vers ti representerer direkte vers førti. Vers seksten representerer direkte vers førtien. Versene representerer den delen av Daniels profeti som gjelder de siste dager.

«Boken som var forseglet, var ikke Åpenbaringsboken, men den delen av Daniels profeti som gjaldt de siste dager. Skriften sier: 'Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endetiden; mange skal fare omkring, og kunnskapen skal bli stor' (Daniel 12:4). Da boken ble åpnet, ble forkynnelsen gjort: 'Det skal ikke være tid lenger.' (Se Åpenbaringen 10:6.) Daniels bok er nå ikke lenger forseglet, og åpenbaringen som Kristus gav til Johannes, skal komme til alle jordens innbyggere. Ved kunnskapens økning skal et folk beredes til å bli stående i de siste dager....»

«I den første engels budskap blir menneskene kalt til å tilbe Gud, vår Skaper, som skapte verden og alle ting som er i den. De har vist en institusjon under pavedømmet hyllest og dermed satt Jehovas lov ut av kraft, men det skal komme en økning i kunnskap om dette emnet.» Selected Messages, bok 2, 105, 106.

Ved endetiden i 1989 representerer de siste seks versene i Daniel kapittel elleve den «del av Daniels profeti som angikk de siste dager». Dette ble erkjent da den da ble avseglet, og den avseglingen frembrakte en økning i kunnskapen om «innstiftelsen av pavedømmet, som satte Jehovas lov ut av kraft». Alfa og Omega fremstiller alltid enden ved begynnelsen, og prøvelsesprosessen som begynte i 1989, var utformet for å frembringe to klasser av tilbudere.

Og han sa: Gå bort, Daniel; for disse ord skal holdes lukket og beseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensset og gjort hvite og lutret; men de ugudelige skal fare ugudelig fram, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de kloke skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Vi befinner oss nå i den siste fasen av denne prøvelsesprosessen, for striden om røverne ved adventismens begynnelse blir nå gjentatt. Å identifisere røverne som De forente stater er å identifisere Antiokus som røverne. Det er den samme striden som millerittenes og protestantenes.

Ved avslutningen av prøvelsesprosessen, like som ved begynnelsen av prøvelsesprosessen, som begynte i 1989, åpner Løven av Juda stamme opp «den del av Daniels profeti som angikk de siste dager». I 1989 var det de siste seks versene i Daniel elleve, og ved avslutningen er det den skjulte historien i vers førti, som er fremstilt i forbilde ved versene ti til seksten.

Vi vil fortsette vår behandling av de seks stridslinjene innen adventismens historie i de følgende artiklene. Den første av disse seks stridighetene illustrerer den siste av disse seks stridighetene. Vi vil bruke den første og den siste stridigheten til å legge de øvrige fire stridighetene over hverandre etter hvert som vi utfolder de elementene som er involvert i den rettferdighets fiendes bestrebelser på å hindre Guds folk i rett å dele «synet», som er stadfestet ved symbolet Roma.

«Med mindre vi forstår betydningen av de øyeblikkene som hastig glir inn i evigheten, og gjør oss rede til å stå på Guds store dag, skal vi være utro forvaltere. Vekteren skal kjenne nattens

tid. Alt er nå kledd i et alvor som alle som tror sannheten for denne tid, burde innse. De bør handle med henblikk på Guds dag. Guds dommer er i ferd med å falle over verden, og vi må forberede oss på den store dag.

«Vår tid er dyrebar. Vi har bare noen få, svært få prøvedager igjen til å gjøre oss rede for det fremtidige, udødelige liv. Vi har ingen tid å bruke på tilfeldige framstøt. Vi bør frykte for bare å skrape i overflaten av Guds ord.» Testimonies, bind 6, 407.